

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De mutatione habitus & morum. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

num, faretur se non frustra tenuisse sermonem, Quia cepi, inquit, ut spero, magistrum Gerardum, & confido de eius conuersione, quoddam bonum propositum velit tenere, & factis comprobare. O stupenda & laudanda saluatoris nostri clementia! O ineffabilis Spiritus sancti virtus & gratia; quæ facillè corda hominũ mutat, dum intus visitat & illustrat. Hæc est mutatio dexteræ Excelsi; faciens prodigia sursum, & signa in terra deorsum; euacuans tenebras, & lucem cordi infundens. Hæc est Dei solius potentia magna, qui in benedictionibus dulcedinis suæ preuenit electum diaconum suum Gerardum, faciens de leone agnũ; quẽ ante secula prædestinauit sibi incorporandum, atque in fine seculorum præparauit ad euangelizandum verbum suum multis ciuitatibus & populis, ad sancti nominis sui laudem & honorem.

CAPVT V.

De mutatione habitus & morum.

NEclongè post, cœpit bonæ voluntatis suæ propositum ducere ad effectum. Igitur animo bene deliberato, & in Christo fundato, abrenuntiat beneficijs cunctis; vestes mutat seculares, simplicibus induitur, sicut decuit humilem clericum; mundi contemptum diuitijs præferentem. Fit rumor in populo, & multi obstupescentes de nouitate facti, ad inuicem loquebantur: Quid hic iam prætendit? Quæ res noua huic accidit? Numquid multæ literæ ad insaniam eum perduxerunt? Ecce, qui iam antea ornatis vestibus incedebat, nunc incultis & griseis tegitur lanis. Et qui conuiujs & epulis delectabatur varijs, nunc teluris iucunda, quarit vilis; fugit honores, diligit paupertatem. Etenim manus Domini erat cum eo, cœpitque fiducialiter agere in nomine Domini.

2. Vnde hominum fabulationes & susurrations inanes paritipendens, ad Deum tota cordis intentione se conuertit, dicens: Elegi abiectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Factus est ergo (Deo cooperante) ex diuite pauper, de superbo humilis, de delicato abstinens, de vago stabilis, de mundano spiritalis, de curioso simplex & deuotus. Loquentibus igitur & mirantibus populis, de subita mutatione tanti viri: accessit ad eum secretò vnus ciuium eius de magnatibus, volens plenius scire propositum venerabilis magistri fugientis læta consortia mundi.

3. Cumque multa ab eo studiosè exquisisset, & perfectè abrenuntiationis mysterium audisset, ita de dubijs quaesitis perdoceatur, ut summè edificatus abiret, dicēs: Quid isti ignari & vulgares,

res, de bono & prudenti viro tam insana verba loquuntur? Numquam tam sapiens & sensatus esse cepit, sicut modò cum seculi vias fugiens deserit, & Deo in spiritu humilitatis seruire intendit. Quam felix foret, qui imitari veller, nec bene agenti insultaret? Si in hoc bono perstiterit, multorum erit ipse causa bonorum.

CAPVT VI.

Qualiter à consortio secularium se subtraxit.

Ed ne semen sanctum in corde viri Dei plantatum, à trāscuntibus tecus viam conculcetur, aut à volucris cæli non opertum carperetur, ne etiam lumen accensum leui flatu extingueretur, sed potiùs sub modio latens seruetur, & pinguedine internæ deuotionis nutrire, vel ne recens & fragilis arundo, vanitatis aura pulsata, ad terram mox flecteretur, sed virtute firmaretur ex alto: elegit humilis magister ad tempus latere, & ab humanis aspectibus secularium que colloquijs se cautè segregare; à cunctis quoque mundi curis animum solueri, soli Deo & sibi liberè vacare, vt primò in se disceret, quod postea docturus erat; quatenus diuina dulcedine prægustata, æquanimiùs ferret pro veritate aduersa, nec diabolica pertimeret tentamenta ipsi aduentura.

1. Secessit igitur à ciuitate sua, & de domo paterna, venitque in partes Geldriæ, ad religiosos fratres Carthusienses in Monichusen, in Christi charitate sibi dilectos. A quibus reuerenter susceptus, cellam accepit, vt hospes amādus, quam lætus & desideranter ingrediens, cum beato Petro, in mentis excessu ait: *Domino bonum est nos hic esse.* Ibi nāque recollegit cordis sui dispersiones; ibi veteris vitæ deterfit rubigines, arque interioris hominis imaginem reformauit ad purum. Ibi insurgentes passionum motus ieiunando vigilandoque confregit, & dæmonii varios insultus orando flectendoque deuicit, loquens cum sancto David: *Ecco elongaui fugiens, & mansi in solitudine. Expectabam eum, qui saluum me fecit, à pusillanimitate spiritus & tempestate.* Vidi & ego habitationis eius locum, in quo lucerna Dei & amicus omnipotentis ad tempus latuit, donec super candelabrum poneretur, vt omnibus lucis exempla monstraret.

Psal. 54.

CAPVT